

gribende. Der findes endnu i § 41 saadanne Omstændigheder, som berettiger en Huusbond til at bortvise et Lyende for Omstændigheder, som have fundet Sted tidligere, uden at man giver Husbonden Ret til fra Begyndelsen af at nægte at modtage et Lyende. Altsaa, Husbonden skulde være forpligtet til at modtage Lyendet, og først da skulde Rettigheden til at bortvise det indtræde. Dersom en tidligere Omstændighed virkelig skulde give Husbonden denne Ret, saa maatte den indtræde strax, naar Lyendet skal tiltræde Tjenesten.

Hvad dernæst Vndringsforslagene under Nr. 6 angaaer, saa troer jeg heller ikke, at man skal gaae ind paa det første af disse. Det kan vel være, at den, som har været i Straffeanstalten eller har begaaet Tyveri eller Bedrageri, senere kan bedre sig; og man kan jo have en Formodning derfor, naar en saadan Person har tjent i længere Tid efter udstaaet Straf og opført sig vel; men paa den anden Side vilde det dog være meget haardt for mangen Husbond eller Madmoder, som ikke har kjendt den nævnte Omstændighed, at skulle taale i sit Huus, hvor der muligens ingen Beskyttelse findes, et saadant Menneffe, som maaskee har begaaet de største Forbrydelser. Den Angst, som Husbonden eller Madmoderen derved kan have, kan være af den Bessarsfenhed, at de ved Dpoffelse mangen Gang ville søge at skaffe sig af med et saadant Lyende. Dernæst hedder det i Vndringsforslaget, at denne Ret skulde ikke gives, naar Lyendet havde været i fast Tjeneste i 3 Aar. Men hvad er „fast Tjeneste“ efter dette Forslag, naar der ingen bestemt Tjenestetid er foreskrevet som almindelig Regel. Man tænker sig vel $\frac{1}{2}$ Aar, og saaledes vil uden Tvivl ogsaa dette Udtryk blive forstaaet; men dernæst tages der aldeles

ikke Hensyn til, om Lyendet i denne faste Tjeneste har opført sig vel eller ikke. Sæt, at noget Lyende vel var i 3 Aar blevet i Tjeneste, og $\frac{1}{2}$ Aar paa hvert Sted; men alle Steder var kommet bort paa Grund af slet Dpørsel, saa var der vel ingen Grund til, at Husbonden, som ikke havde vidst, at Vedkommende tidligere havde begaaet en Forbrydelse, skulde beholde et saadant Lyende. — Hvad dernæst Nr. 2 i de foreslaaede Vndringsforslag angaaer, da troer jeg ikke, at der kunde være Noget imod, at det blev vedtaget; det kunde vel endog være ret billigt, at, naar Lyendet i længere Tid har været i Tjeneste, at Virkningen da indskrænktes til en saadan Fornærmelse, som havde fundet Sted i det sidste $\frac{1}{2}$ Aar. Derimod troer jeg ikke, man kan gaae ind paa det stillede Vndringsforslag, som er betegnet ved Nr. 3, som gaaer ud paa, at Rettigheden til ikke at modtage et Lyende, som havde gjort sig skyldigt i Haandgribeligheder imod en foregaaende Husbond, skulde være betinget deraf, at Lyendet var straffet eller sat under Tiltale. Det er dog Gjerningen, som skal give den følgende Husbond Ret til ikke at modtage Lyendet, og den aldeles tilfældige Omstændighed, om den forrige Husbond havde indgaaet Forlig eller ikke med Lyendet, eller havde havt Lyst til at forfølge Forbrydelsen, kan ikke have Indflydelse paa denne Rettighed. Det er dernæst ikke saa ganske rigtig, naar det hedder, at Lyendet enten skulde være „straffet eller sat under Tiltale“. Da her er Tale om private Fornærmelser, saa bliver Lyendet ikke derfor sat under Tiltale, men kan rigtignok for saadanne Fornærmelser sagsøges af Husbonden.